

Arrest

nr. 224 151 van 19 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 januari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.01.2018 werd ingediend door :

C(...), L(...) (...)

geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Gambia

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Reden(en): De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene verklaart dat zijn moeder, mevrouw C(...) M(...), dewelke de Belgische nationaliteit heeft, ernstig ziek is en zij zou dagelijks en levenslang behandeld moeten worden voor haar aandoening. Zij zou niemand anders hebben die voor haar kan instaan en voor haar kan zorgen en als betrokkene zou dienen terug te keren zou zijn moeder de enige persoon in België verliezen die haar helpt en haar verzorgt. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien het zeer onwaarschijnlijk is dat betrokkene de enige persoon zou zijn die haar zou kunnen helpen en verzorgen. Immers, uit de studie van het dossier blijkt dat betrokkene nog een broer heeft die eveneens in België verblijft. Het betreft de heer C(...) M(...) (...) en deze is in het bezit van een B-kaart. Uit de gegevens van het vreemdelingenregister van de heer C(...) M(...) blijkt dat hij op hetzelfde adres verblijft als betrokkene en mevrouw C(...) M(...). Ook in het resultaat van de woonstcontrole d.d. 24.04.2018, bijgevoegd bij onderhavige aanvraag, vermeldt de wijkagent: “Betrokkene hier aangetroffen. Komt hier bij zijn moeder en broer wonen. 3de verdiep. Bus 6.” Betrokkene toont niet aan dat het voor zijn broer onmogelijk is om (tijdelijk) voor mevrouw C(...) M(...) te zorgen en dit gedurende de periode die nodig is voor betrokkene om terug te keren naar zijn land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent immers slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn moeder, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Verder verwijst betrokkene naar de lange behandelingsduur van bepaalde verblijfsprocedures en beweert hij dat hij voldoet aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden omwille van zijn langdurig, deels legaal verblijf. Betrokkene diende op 14.02.2013 een aanvraag tot gezinshereniging in. Op basis hiervan werd betrokkene in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (AI). Deze aanvraag werd echter op 06.08.2013 geweigerd, aan betrokkene betekend op 14.08.2013. Hieropvolgend werd het AI ingetrokken. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en werd daarom in het bezit gesteld van een bijlage 35. De RVV verwierp het beroep op 12.05.2014 en op 10.07.2014 werden er instructies verstuurd naar de gemeente om de bijlage 35 in te trekken. Deze instructies werden door betrokkene betekend op 24.09.2014. Op 16.12.2014 diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging in en werd hij opnieuw in het

bezit gesteld van een AI. De aanvraag tot gezinshereniging werd op 10.06.2015 geweigerd, hem betekend op 16.06.2015 en het AI werd ingetrokken. Betrokkene ging tegen deze beslissing weer in beroep bij de RVV en hij verkreeg opnieuw een bijlage 35. De RVV verwierp het beroep op 23.12.2015 en op 28.12.2015 werden er instructies verstuurd naar de gemeente om de bijlage 35 in te trekken. Deze instructies werden aan betrokkene betekend op 05.01.2016. De duur van de aanvragen tot gezinshereniging - namelijk iets meer dan 1 jaar en 7 maanden voor de eerste aanvraag en iets minder dan 1 jaar en 1 maand voor de tweede aanvraag – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is betreffende deze aanvragen, heeft hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van betrokkene. Wat betreft het feit dat hij gedurende de behandeling van zijn aanvragen tot gezinshereniging een legaal verblijf had, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene wist dat zijn verblijf enkel werd toegestaan zolang deze procedures niet waren afgesloten en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. Bovendien zijn het attest van immatriculatie en de bijlage 35 geen verblijfstitels maar enkel proceduredocumenten die bewijzen dat een aanvraag tot gezinshereniging nog in behandeling is. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De overige aangehaalde elementen (dat hij reeds enige tijd op het Belgisch grondgebied verblijft, dat hij Nederlandse lessen, een cursus maatschappelijke oriëntatie en een beroepsopleiding heeft gevolgd, dat hij werkwilgig is en dat hij tijdens zijn legaal verblijf reeds gewerkt heeft) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. * * * Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.”

1.2. Op 8 januari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

Naam, voornaam: C(...), L(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Gambia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving. REDEN VAN DE BESLISSING: Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: ° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Met het oog op een goede rechtsbedeling worden het eerste, tweede en derde middel gezamenlijk besproken. Deze middelen richten zich tegen de eerste bestreden beslissing.

In het eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. In het tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). In het derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM. De middelen luiden als volgt:

“De Middelen Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) en eveneens een negatieve beslissing aangaande zijn verzoek in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Redenen: (...) Dat de beslissingen door verwerende partij onterecht genomen werden. De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen artikels 3 en 8 van het EVRM geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Gambia. a. Eerste

middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet - schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting – schending van de beginselen van behoorlijk bestuur - schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”¹ De moeder van verzoeker is ernstig ziek en heeft absoluut nood aan hulp. Verzoeker helpt haar bij haar dagdagelijkse taken en doet haar boodschappen. Hij staat in voor haar zorg en tevens is hij de enige op wie de moeder van verzoeker kan terugvallen. Verwerende partij weigert hier rekening mee te houden. Men stelt dat verzoeker tevens nog een broer in België heeft dewelke in het bezit is van een B-kaart en dat hij aldus de zorg voor hun moeder op zich kan nemen. Men gaat hier echter voorbij aan de werkelijke situatie. Immers lijdt de broer van verzoeker aan een ernstige psychische aandoening, die het voor hem onmogelijk maakt om de zorg van zijn hulpbehoevende moeder op zich te nemen! Verwerende partij heeft de situatie van verzoeker absoluut niet onderzocht en gaat er gewoon van uit dat de broer van verzoeker de zorg van hun zieke en hulpbehoevende moeder op zich kan nemen. Dat dit een flagrant foutieve stelling is. De broer van verzoeker is zelf hulpbehoevend en verblijft gedurende meerdere periodes in een psychiatrische instelling teneinde zijn psychische problemen onder controle te houden. Hiermee is door verwerende partij geen rekening gehouden. Men is enkel en alleen afgegaan op een officiële inschrijving op de woonplaats van de moeder, maar men heeft zich niet de vraag gesteld of de broer van verzoeker wel in de mogelijkheid is om de zorg van hun zieke en hulpbehoevende moeder op zich te nemen. Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij! Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is alvorens de beslissing werd genomen! Verzoeker is in het verleden naar België gekomen om een gezinshereniging met zijn moeder aan te vragen teneinde haar zorg op zich te kunnen nemen omdat zijn broer dit niet kon. Hier is men gewoon aan voorbij gegaan en men heeft niet met alle elementen in dit dossier rekening gehouden. Dit is een manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel! Uw Raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen. Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.” Schending van de motiveringsverplichting De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).² De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit. Dat de bestreden beslissing van verwerende partij dan ook onterecht werd genomen en zij voornamelijk de materiële motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt door met hogervermelde elementen geen rekening te houden. Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen. Het mag duidelijk zijn dat de oplegging van het bevel wel degelijk een schending zou uitmaken van artikels 3 en 8 van het EVRM en geenszins een ‘tijdelijke verwijdering’ met zich zou meebrengen. Zijn moeder verblijft legaal in België, is ernstig ziek en absoluut hulpbehoevend. Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing. Dat men in de beslissing wel degelijk erkent dat hij bij zijn moeder woont, maar dat hiermee geen rekening werd gehouden. Men stelt dat de broer van verzoeker kan instaan voor de zorg van hun zieke en hulpbehoevende moeder, maar men heeft hierbij duidelijk de situatie van verzoeker niet, minstens niet grondig, onderzocht. Immers lijdt de broer van verzoeker aan een ernstige psychische aandoening, die het voor hem onmogelijk maakt om de zorg van zijn hulpbehoevende moeder op zich te nemen! Verwerende partij heeft absoluut de situatie van verzoeker niet onderzocht en gaat er gewoon van uit dat de broer van verzoeker de zorg van hun zieke en hulpbehoevende moeder op zich kan nemen. Dat dit een flagrant foutieve stelling is. De broer van verzoeker is zelf hulpbehoevend en verblijft gedurende meerdere periodes in een psychiatrische instelling teneinde zijn psychische problemen onder controle te houden. Hiermee is door verwerende partij geen rekening gehouden. Men is enkel en alleen afgegaan op een officiële inschrijving op de woonplaats van de moeder, maar men heeft zich niet de vraag gesteld of de broer van verzoeker wel in de mogelijkheid is om de zorg van hun zieke en hulpbehoevende moeder op zich te nemen. De

beslissing werd niet afdoende gemotiveerd. Bovendien is de beslissing niet pertinent en mist zij elke feitelijke grondslag die nochtans van groot belang is bij de beoordeling van het dossier van verzoeker. Ook met betrekking tot de schending artikel 3 EVRM werd er geenszins een afdoende motivering opgenomen in de beslissing. Men stelt eenvoudigweg dat er geen schending is van het kwetsieuze artikel bij gebrek aan begin van bewijs en men laat na een grondig onderzoek te voeren naar de situatie in Gambia. Dat dit manifest aan de motiveringsverplichting voorbijgaat en dat dit ook een inbreuk uitmaakt op het zorgvuldigheidsbeginsel! Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker. Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker en zijn familieleden. Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel! Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van onontvankelijkheid in het kader van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Dit houdt dan ook een schending in van het motiveringsbeginsel in. Dat dit mede getuigt dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen. Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel. Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 3 Bij het nemen van een beslissing dient verwerende partij na te gaan of nadelige gevolgen voor de vreemdeling opwegen tegen het belang van de Overheid om een negatieve beslissing te nemen. In het kader van een fair – balance toets dient men alle belangen in het administratief dossier tegen elkaar af te wegen. Dat het in onderhavig dossier duidelijk is dat verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt en dat zij hiermee het redelijkheidsbeginsel ernstig schendt. Immers zal verzoeker zijn moeder dienen achter te laten in België hoewel zij hulpbehoevend is en niemand anders heeft om haar zorg op zich te nemen. Tevens is hij reeds jaren geleden in België aangekomen en verblijft hij sindsdien ononderbroken op het grondgebied. Hij heeft alles in Gambia achtergelaten en kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij heeft er geen enkel opvangnetwerk en kan in Gambia op niemand rekenen om hem mentaal en/of financieel te steunen. De fair-balance toets is van groot belang bij het nemen van een beslissing, doch hier is absoluut geen rekening mee gehouden. Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is en dat dit absoluut onaanvaardbaar is! b. Tweede middel: schending van artikel 3 van het EVRM Verzoeker is al meer dan 5 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Hij is naar België gekomen om bij zijn zieke moeder te zijn. Hij heeft schrik om het slachtoffer te worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hij is zijn land ontvlucht omwille van de uiterst moeilijke situatie, hij is al meer dan 5 jaar niet meer in Gambia geweest en heeft nooit enig contact aldaar gehad aangezien zijn volledige familie hier woont en hij daar familie, noch goederen heeft. Hij kan bijgevolg niet terugkeren want hij kan nergens terecht en heeft er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer. Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Gambia, als hij daar al jaren niet meer geweest is en hij nergens kan naar terugkeren nu de hele familie zich in België of Europa bevindt. Dat in de bestreden beslissing zelfs niets vermeld wordt over een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM aangezien men stelt dat er enkel sprake is van algemene beweringen in hoofde van verzoeker. Dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar het land van herkomst van verzoeker! Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen." Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984). Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit. Men heeft de actuele situatie in Gambia niet onderzocht. Dat dit een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en men bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt. Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM. Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. c. Derde middel: schending van artikel 8 EVRM Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Gambia wel degelijk een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming

van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "Vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uiteenzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T. Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L. WALLEYN, "recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T. Vreemd. 2006, 403). Artikel 8, lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8, lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet." Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende: Lid 1 Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven. Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'. Dat er geen sprake is van een pressing social need. Verzoeker woont al jaren bij zijn moeder, hij helpt haar en zorgt voor haar waardoor de maatschappij niet belast wordt om voor hulp en begeleiding te zorgen. De hulp die verzoeker verleent is immers absoluut noodzakelijk in het kader van de problematiek van zijn moeder. Verzoeker woont ondertussen meer dan 7 jaar in België en is nog nooit in aanraking geweest met Politie of Justitie. Hij beschikt dan ook over een blanco strafregister. Het enige dat hij gedaan heeft is de sociale zekerheid en andere hulpdiensten ontlast door de verantwoordelijkheid op zich te nemen om voor zijn moeder te zorgen en haar de levensnoodzakelijke steun te verlenen. Hij is een meerwaarde en levert als dusdanig zijn bijdrage in onze maatschappij en voor de maatschappij zelf brengt dit geen enkel nadeel bij. Wanneer men een belangenafweging maakt en een proportionaliteitstoets maakt, dan kan men alleen maar vaststellen dat de inzet en de meerwaarde die verzoeker betekent voor onze maatschappij enkel in zijn voordeel speelt. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet deze belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden. Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dat er in hoofdte van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer naar zijn land van herkomst bemoeilijken! Verzoeker vormt een gezin met zijn moeder! Hij heeft reeds in 2014 een DNA-test laten uitvoeren waaruit blijkt dat zij wel degelijk de moeder is van verzoeker. Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen die in dit dossier aan de orde zijn. Verzoeker kan geen normaal en effectief gezinsleven leiden wanneer hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Zijn moeder woont hier en verkeert thans in slechte gezondheid. Verzoeker dient in te staan voor haar zorg en buiten hem is er niemand om haar hier te helpen. Verwerende partij stelt dat verzoeker zijn broer de zorg voor hun zieke en hulpbehoevende moeder op zich kan nemen, doch dit is geenszins juist! Immers lijdt de broer van verzoeker aan een ernstige psychische aandoening, die het voor hem onmogelijk maakt om de zorg van zijn hulpbehoevende moeder op zich te nemen! Verwerende partij heeft absoluut de situatie van verzoeker niet onderzocht en gaat er gewoon van uit dat de broer van verzoeker de zorg van hun zieke en hulpbehoevende moeder op zich kan nemen. Dat dit een flagrant foutieve stelling is. De broer van verzoeker is zelf hulpbehoevend en verblijft gedurende meerdere periodes in een psychiatrische instelling teneinde zijn psychische problemen onder controle te houden. Hiermee is door verwerende partij geen rekening gehouden. Men is enkel en alleen afgegaan op een officiële inschrijving op de woonplaats van de moeder, maar men heeft zich niet de vraag gesteld of de broer van verzoeker wel in de mogelijkheid is om de zorg van hun zieke en hulpbehoevende moeder op zich te nemen. Intussen verblijft verzoeker ook al ettelijke jaren op ons grondgebied. Hij vormt een gezin samen met zijn moeder. Er is duidelijk geen belangenafweging gemaakt in dit dossier. Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Namelijk de hulpbehoevendheid van de moeder, de onmogelijkheid om haar bij te staan vanuit het buitenland, de strikte noodzakelijkheid van bijstand om zelfs de gewone noodzakelijke huishouding te kunnen doen. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden! De afweging van de redenen werd niet op een grondige en evenwichtige wijze gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving. Dat er dus door

verwerende partij geen billijke afweging is gemaakt in het licht van een fairbalance- toets voorafgaand aan het nemen van de huidige beslissing. De Raad moet kunnen vaststellen dat in de loop naar het nemen van de beslissing of bij het nemen van de beslissing verwerende partij tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en dus blijkt wordt gegeven van deze billijke belangenafweging. (Arrest RvV 175.754/II) De raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan de familiale band van verzoeker met zijn moeder niet getwijfeld kan worden. Verzoeker woont namelijk sinds 2012 bij zijn moeder. Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, wordt hij gescheiden van haar! Bovendien houdt men evenmin afdoende rekening met het feit dat de moeder van verzoeker sinds 2002 geregulariseerd is, Belg geworden is en hij dus de zoon is van een Europese burger, Belgische burger. Een eventuele repatriëring van verzoeker zou dan ook een flagrante schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Het is voor verzoeker en zijn gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van de moeder in België kan verwacht worden dat zij mee zou verhuizen, naar een land waar zij noch hij een onderkomen heeft en waar het voor moeder onmogelijk is om te overleven gelet op haar specifieke problematiek, waar zij dan ook samen in een levensbedreigende en mensonterende situatie zouden terechtkomen. Verwerende partij faalt erin, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing. Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing. Het mag duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij erin gefaald heeft enige afweging te maken in het dossier van verzoeker en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Deze motivering laat de verzoekende partij op voldoende wijze toe kennis te nemen van de determinerende motieven, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker betoogt dat er bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening gehouden werd met zijn hulpbehoevende broer die aan een psychische aandoening lijdt en daardoor niet de zorg van de zieke moeder op zich kan nemen. Er zou verder geen onderzoek gevoerd zijn naar de situatie in Gambia en er werd geen afdoende motivering met betrekking tot een schending van artikel 3 EVRM in de beslissingen opgenomen. Hij betoogt sedert meer dan 5 jaar niet meer in Gambia te zijn geweest, hij er niemand en niets meer heeft en naar België gekomen is om zijn zieke moeder te verzorgen. Hij vervolgt dat de algemene situatie in Gambia niet werd onderzocht. Hij stelt al jaren bij zijn moeder te zijn, haar te helpen en voor haar te zorgen waardoor de maatschappij niet belast wordt om voor hulp en begeleiding te zorgen. Er zou geen proportionaliteitstoets zijn uitgevoerd. Hij stelt geen normaal en effectief gezinsleven te kunnen leiden in Gambia. Hij vervolgt dat zijn in België verblijvende broer psychische problemen heeft en daardoor niet voor zijn moeder zou kunnen zorgen.

Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker in zijn aanvraag 9bis nergens melding heeft gemaakt van een broer met psychische problemen die niet voor zijn zieke moeder zou kunnen instaan. Betreffende de hulpbehoevende broer beperkt verzoeker zich tot loutere beweringen die hij niet staft met enig begin van bewijs. Verzoeker stelt dat men enkel is afgegaan op een officiële inschrijving op de woonplaats van de moeder en dat het aan de verwerende partij is om zich de vraag te stellen of de broer van verzoeker in de mogelijkheid is om de zorg van hun zieke moeder op zich te nemen.

Verzoeker kan niet verwachten van de verwerende partij dat zij voor alle mogelijke personen die kunnen helpen of op hetzelfde adres wonen uitzoekt of deze al dan niet zelf in staat zijn om zorg te verlenen. Het is door de nalatigheid van verzoeker, door dit element niet te vermelden in de aanvraag, dat de gemachtigde dit niet heeft onderzocht. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te stellen dat er sprake is van een broer en dat er niet is aangetoond dat deze in de onmogelijkheid is om voor de hulpbehoevende moeder te zorgen.

In de bestreden beslissing wordt omtrent verzoekers zieke moeder en zijn broer als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene verklaart dat zijn moeder, mevrouw C(...) M(...), dewelke de Belgische nationaliteit heeft, ernstig ziek is en zij zou dagelijks en levenslang behandeld moeten worden voor haar aandoening. Zij zou niemand anders hebben die voor haar kan instaan en voor haar kan zorgen en als betrokkene zou dienen terug te keren zou zijn moeder de enige persoon in België verliezen die haar helpt en haar verzorgt. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien het zeer onwaarschijnlijk is dat betrokkene de enige persoon zou zijn die haar zou kunnen helpen en verzorgen. Immers, uit de studie van het dossier blijkt dat betrokkene nog een broer heeft die eveneens in België verblijft. Het betreft de heer C(...) M(...) (...) en deze is in het bezit van een B-kaart. Uit de gegevens van het vreemdelingenregister van de heer C(...) M(...) blijkt dat hij op hetzelfde adres verblijft als betrokkene en mevrouw C(...) M(...). Ook in het resultaat van de woonstcontrole d.d. 24.04.2018, bijgevoegd bij onderhavige aanvraag, vermeldt de wijkagent: “Betrokkene hier aangetroffen. Komt hier bij zijn moeder en broer wonen. 3de verdiep. Bus 6.” Betrokkene toont niet aan dat het voor zijn broer onmogelijk is om (tijdelijk) voor mevrouw C(...) M(...) te zorgen en dit gedurende de periode die nodig is voor betrokkene om terug te keren naar zijn land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent immers slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”* Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Hij beperkt zich tot louter algemeen te stellen dat hij voor zijn moeder zorgt. Dit doet geen afbreuk aan bovenstaande motivering.

Aangaande artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat het in casu een eerste binnenkomst betreft waardoor er krachtens het EHRM geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgen het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de

staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM. (EHRM, 17 oktober 1986, Rees v. United Kingdom, § 37).

De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Hij verblijft immers reeds lange tijd illegaal in het land.

Aangaande artikel 8 EVRM luidt de bestreden beslissing als volgt:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn moeder, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639).” Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen proportionaliteitstoets is doorgevoerd, nu dit duidelijk kan worden gelezen in bovenstaande motivering. Het louter niet akkoord zijn met de verwerende partij volstaat uiteraard niet.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat de actuele situatie in Gambia niet werd onderzocht dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet met een begin van bewijs aantoonde bij terugkeer een risico loopt voor zijn leven of fysiek integriteit noch onderworpen te worden aan foltering of mensonterende handelingen.

De bestreden beslissing motiveert als volgt: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*

Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen die hij niet staakt. In het kader van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat hij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Er wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

Het eerste, tweede en derde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, zijn ongegrond.

2.3. Verzoeker richt zich vervolgens tegen de tweede bestreden beslissing. Hij spreekt hier nogmaals over een eerste, tweede en derde middel, maar dan gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Met het oog op een goede rechtsbedeling worden deze middelen gezamenlijk besproken.

In het eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. In het tweede middel

werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). In het derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM. De middelen luiden als volgt:

“IV. Middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten Dat de beslissing door verwerende partij onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen artikels 3 en 8 van het EVRM geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Gambia. a. Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet - schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting – schending van de beginselen van behoorlijk bestuur - schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.” De moeder van verzoeker is ernstig ziek en heeft absoluut nood aan hulp. Verzoeker helpt haar bij haar dagdagelijkse taken en doet haar boodschappen. Hij staat in voor haar zorg en tevens is hij de enige op wie de moeder van verzoeker kan terugvallen. Verwerende partij weigert hier rekening mee te houden. Men stelt dat verzoeker tevens nog een broer in België heeft dewelke in het bezit is van een B-kaart en dat hij aldus de zorg voor hun moeder op zich kan nemen. Men gaat hier echter voorbij aan de werkelijke situatie. Immers lijdt de broer van verzoeker aan een ernstige psychische aandoening, die het voor hem onmogelijk maakt om de zorg van zijn hulpbehoevende moeder op zich te nemen! Verwerende partij heeft absoluut de situatie van verzoeker niet onderzocht en gaat er gewoon van uit dat de broer van verzoeker de zorg van hun zieke en hulpbehoevende moeder op zich kan nemen. Dat dit een flagrant foutieve stelling is. De broer van verzoeker is zelf hulpbehoevend en verblijft gedurende meerdere periodes in een psychiatrische instelling teneinde zijn psychische problemen onder controle te houden. Hiermee is door verwerende partij geen rekening gehouden. Men is enkel en alleen afgegaan op officiële inschrijving op de woonplaats van de moeder, maar men heeft zich niet de vraag gesteld of de broer van verzoeker wel in de mogelijkheid is om de zorg van hun zieke en hulpbehoevende moeder op zich te nemen. Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij! Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is alvorens de beslissing werd genomen! Verzoeker is in het verleden naar België gekomen om een gezinshereniging met zijn moeder aan te vragen teneinde haar zorg op zich te kunnen nemen omdat zijn broer dit niet kon. Hier is men gewoon aan voorbij gegaan en men heeft niet met alle elementen in dit dossier rekening gehouden. Dit is een manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel! Uw Raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen. Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.” Schending van de motiveringsverplichting De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).⁵ De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit. Dat de bestreden beslissing van verwerende partij dan ook onterecht werd genomen en zij voornamelijk de materiële motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt door met hogervermelde elementen geen rekening te houden. Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen. Het mag duidelijk zijn dat de oplegging van het bevel wel degelijk een schending zou uitmaken van artikels 3 en 8 van het EVRM en geenszins een ‘tijdelijke verwijdering’ met zich zou meebrengen. Zijn moeder verblijft legaal in België, is ernstig ziek en absoluut hulpbehoevend. Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing. Dat men in de beslissing wel degelijk erkent dat hij bij zijn moeder woont, maar dat hiermee geen rekening werd gehouden. Men stelt dat de broer van verzoeker kan instaan voor de zorg van hun zieke en hulpbehoevende moeder, maar men heeft hierbij duidelijk de situatie van verzoeker niet grondig onderzocht. Immers lijdt de broer van verzoeker aan een ernstige psychische aandoening, die het voor hem onmogelijk maakt om de zorg van zijn hulpbehoevende moeder op zich te nemen! Verwerende partij heeft absoluut de situatie van verzoeker niet onderzocht en

gaat er gewoon van uit dat de broer van verzoeker de zorg van hun zieke en hulpbehoevende moeder op zich kan nemen. Dat dit een flagrant foutieve stelling is. De broer van verzoeker is zelf hulpbehoevend en verblijft gedurende meerdere periodes in een psychiatrische instelling teneinde zijn psychische problemen onder controle te houden. Hiermee is door verwerende partij geen rekening gehouden. Men is enkel en alleen afgegaan op een officiële inschrijving op de woonplaats van de moeder, maar men heeft zich niet de vraag gesteld of de broer van verzoeker wel in de mogelijkheid is om de zorg van hun zieke en hulpbehoevende moeder op zich te nemen. De beslissing werd niet afdoende gemotiveerd. Bovendien is de beslissing niet pertinent en mist zij elke feitelijke grondslag die nochtans van groot belang is bij de beoordeling van het dossier van verzoeker. Ook met betrekking tot de schending artikel 3 EVRM werd er geenszins een afdoende motivering opgenomen in de beslissing. Men stelt eenvoudigweg dat er geen schending is van het kwetsieuze artikel bij gebrek aan begin van bewijs en men laat na een grondig onderzoek te voeren naar de situatie in Gambia. Dat dit manifest aan de motiveringsverplichting voorbijgaat en dat dit ook een inbreuk uitmaakt op het zorgvuldigheidsbeginsel! Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker. Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker en zijn familieleden. Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel! Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing om het grondgebied te verlaten. Dit houdt dan ook een schending in van het motiveringsbeginsel in. Dat dit mede getuigt dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen. Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel. Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 6 Bij het nemen van een beslissing dient verwerende partij na te gaan of nadelige gevolgen voor de vreemdeling opwegen tegen het belang van de Overheid om een negatieve beslissing te nemen. In het kader van een fair – balance toets dient men alle belangen in het administratief dossier tegen elkaar af te wegen. Dat het in onderhavig dossier duidelijk is dat verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt en dat zij hiermee het redelijkheidsbeginsel ernstig schendt. Immers zal verzoeker zijn moeder dienen achter te laten in België hoewel zij hulpbehoevend is en niemand anders heeft om haar zorg op zich te nemen. Verder is hij reeds jaren geleden in België aangekomen en verblijft hij sindsdien ononderbroken op het grondgebied. Hij heeft alles in Gambia achtergelaten en kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij heeft er geen enkel opvangnetwerk en hij kan in Gambia op niemand rekenen om hem mentaal en/of financieel te steunen. De fair-balance toets is van groot belang bij het nemen van een beslissing, doch hier is absoluut geen rekening mee gehouden. Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is en dat dit absoluut onaanvaardbaar is! b. Tweede middel: schending van artikel 3 van het EVRM Verzoeker is al meer dan 5 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Hij is naar België gekomen om bij zijn zieke moeder te zijn. Hij heeft schrik om het slachtoffer te worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hij is zijn land ontvlucht omwille van de uiterst moeilijke situatie, hij is al meer dan 5 jaar niet meer in Gambia geweest en heeft nooit enig contact aldaar gehad aangezien zijn volledige familie hier woont en hij daar familie, noch goederen heeft. Hij kan bijgevolg niet terugkeren want hij kan nergens terecht en heeft er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer. Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Gambia, als hij daar al jaren niet meer geweest is en hij nergens kan naar terugkeren nu de hele familie zich in België of Europa bevindt. Dat in de bestreden beslissing zelfs niets vermeld wordt over een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM aangezien men stelt dat er enkel sprake is van algemene beweringen in hoofde van verzoeker. Dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar het land van herkomst van verzoeker! Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen." Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984). Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit. Men heeft de actuele situatie in Gambia niet onderzocht. Dat dit een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en men bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij

de materiële motiveringsplicht flagrant schendt. Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM. Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. c. Derde middel: schending van artikel 8 EVRM. Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Gambia wel degelijk een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "Vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uiteenzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T. Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L. WALLEYN, "recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T. Vreemd. 2006, 403). Artikel 8, lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8, lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet." Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende: Lid 1 Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven. Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'. Dat er geen sprake is van een pressing social need. Verzoeker woont al jaren bij zijn moeder, hij helpt haar en zorgt voor haar waardoor de maatschappij niet belast wordt om voor hulp en begeleiding te zorgen. De hulp die verzoeker verleent is immers absoluut noodzakelijk in het kader van de problematiek van zijn moeder. Verzoeker woont ondertussen meer dan 5 jaar in België en is nog nooit in aanraking geweest met Politie of Justitie. Hij beschikt dan ook over een blanco strafregister. Het enige dat hij gedaan heeft is de sociale zekerheid en andere hulpdiensten ontlast door de verantwoordelijkheid op zich te nemen om voor zijn moeder te zorgen en haar de levensnoodzakelijke steun te verlenen. Hij is een meerwaarde en levert als dusdanig zijn bijdrage in onze maatschappij en voor de maatschappij zelf brengt dit geen enkel nadeel bij. Wanneer men een belangenafweging maakt en een proportionaliteitstoets maakt, dan kan men alleen maar vaststellen dat de inzet en de meerwaarde die verzoeker betekent voor onze maatschappij enkel in zijn voordeel speelt. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet deze belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden. Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer naar zijn land van herkomst bemoeilijken! Verzoeker vormt een gezin met zijn moeder! Hij heeft reeds in 2014 een DNA-test laten uitvoeren waaruit blijkt dat zij wel degelijk de moeder is van verzoeker. Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen die in dit dossier aan de orde zijn. Verzoeker kan geen normaal en effectief gezinsleven leiden wanneer hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Zijn moeder woont hier en verkeert thans in slechte gezondheid. Verzoeker dient in te staan voor haar zorg en buiten hem is er niemand om haar hier te helpen. Verwerende partij stelt dat verzoeker zijn broer de zorg voor hun zieke en hulpbehoevende moeder op zich kan nemen, doch dit is geenszins juist! Immers lijdt de broer van verzoeker aan een ernstige psychische aandoening, die het voor hem onmogelijk maakt om de zorg van zijn hulpbehoevende moeder op zich te nemen! Verwerende partij heeft absoluut de situatie van verzoeker niet onderzocht en gaat er gewoon van uit dat de broer van verzoeker de zorg van hun zieke en hulpbehoevende moeder op zich kan nemen. Dat dit een flagrant foutieve stelling is. De broer van verzoeker is zelf hulpbehoevend en verblijft gedurende meerdere periodes in een psychiatrische instelling teneinde zijn psychische problemen onder controle te houden. Hiermee is door verwerende partij geen rekening gehouden. Men is enkel en alleen afgegaan op een officiële inschrijving op de woonplaats van de moeder, maar men heeft zich niet de vraag gesteld of de broer van verzoeker wel in de mogelijkheid is om de zorg van hun zieke en hulpbehoevende moeder op zich te nemen. Intussen

verblijft verzoeker ook al ettelijke jaren op ons grondgebied. Hij vormt een gezin samen met zijn moeder. Er is duidelijk geen belangenafweging gemaakt in dit dossier. Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Namelijk de hulpbehoevendheid van de moeder, de onmogelijkheid om haar bij te staan vanuit het buitenland, de strikte noodzakelijkheid van bijstand om zelfs de gewone noodzakelijke huishouding te kunnen doen. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden! De afweging van de redenen werd niet op een grondige en evenwichtige wijze gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving. Dat er dus door verwerende partij geen billijke afweging is gemaakt in het licht van een fairbalance- toets voorafgaand aan het nemen van de huidige beslissing. De Raad moet kunnen vaststellen dat in de loop naar het nemen van de beslissing of bij het nemen van de beslissing verwerende partij tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en dus blijkt wordt gegeven van deze billijke belangenafweging. (Arrest RvV 175.754/II) De raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan de familiale band van verzoeker met zijn moeder niet getwijfeld kan worden. Verzoeker woont namelijk sinds 2012 bij zijn moeder. Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, wordt hij gescheiden van haar! Bovendien houdt men evenmin afdoende rekening met het feit dat de moeder van verzoeker sinds 2002 geregulariseerd is, Belg geworden is en hij dus de zoon is van een Europese burger, Belgische burger. Een eventuele repatriëring van verzoeker zou dan ook een flagrante schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Het is voor verzoeker en zijn gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van de moeder in België kan verwacht worden dat zij mee zou verhuizen, naar een land waar zij noch hij een onderkomen heeft en waar het voor moeder onmogelijk is om te overleven gelet op haar specifieke problematiek, waar zij dan ook samen in een levensbedreigende en mensonterende situatie zouden terechtkomen. Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing. Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing. Het mag duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij erin gefaald heeft enige afweging te maken in het dossier van verzoeker en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden."

2.4. Verzoeker betoogt dat er bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening gehouden werd met zijn hulpbehoevende broer die aan een psychische aandoening lijdt en daardoor niet de zorg van de zieke moeder op zich kan nemen. Er zou verder geen onderzoek gevoerd zijn naar de situatie in Gambia en er werd geen afdoende motivering met betrekking tot een schending van artikel 3 EVRM in de beslissingen opgenomen. Hij betoogt sedert meer dan 5 jaar niet meer in Gambia te zijn geweest, hij er niemand en niets meer heeft en naar België gekomen is om zijn zieke moeder te verzorgen. Hij vervolgt dat de algemene situatie in Gambia niet werd onderzocht. Hij stelt al jaren bij zijn moeder te zijn, haar te helpen en voor haar te zorgen waardoor de maatschappij niet belast wordt om voor hulp en begeleiding te zorgen. Er zou geen proportionaliteitstoets zijn uitgevoerd. Hij stelt geen normaal en effectief gezinsleven te kunnen leiden in Gambia. Hij vervolgt dat zijn in België verblijvende broer psychische problemen heeft en daardoor niet voor zijn moeder zou kunnen zorgen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. het motief luidt: *'Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.'* Verzoeker betwist dit motief niet.

Uit de redactie van de tweede bestreden beslissing blijkt dat deze is afgeleverd na de eerste bestreden beslissing. Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds het ten aanzien van verzoeker genomen bevel om het grondgebied te verlaten en de vaststelling van de Raad dat de door verzoeker opgeworpen elementen reeds werden beoordeeld in zijn aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, diende de gemachtigde deze elementen niet opnieuw te beoordelen. Het volstaat te verwijzen naar de bespreking van de middelen gericht tegen de aanvraag tot regularisatie. De middelen aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten zijn om dezelfde reden ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC